

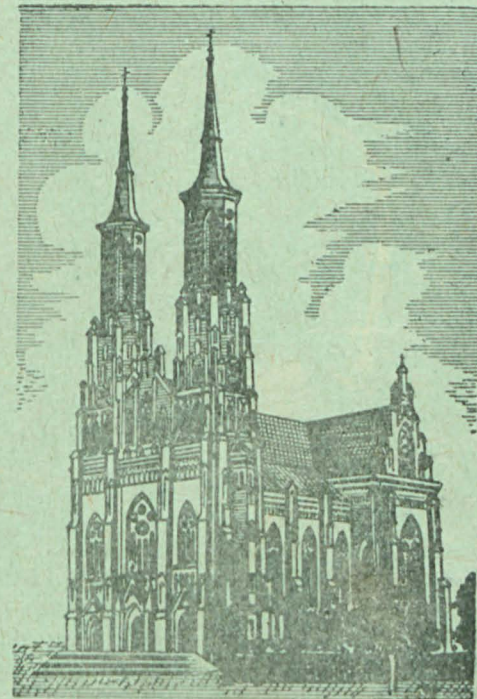
Rok XXVII

Wrzesień — Październik 1958 r.

Nr 9 — 10

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE PODLASKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Adres Redakcji i Administracji
Kuria Diecezjalna — Siedlce — Świerczewskiego 60
Telefon 7 26

Konto Kurii Diecezjalnej N. B. P. O/Siedlce
Nr 1520-9-344

T r e ś ć

Zgon Ojca św. PIUSA XII Papieża Str.
267

DZIAŁ URZĘDOWY

Akta Stolicy Apostolskiej

120. Konstytucja Apostolska ogłaszająca dogmat, że N.M.P. z duszą i ciałem została wzięta do nieba	268
121. Modlitwa Ojca św. PIUSA XII do N. M. Wniebowziętej	283
122. Inwokacja „Królowo Wniebowzięta”	284
123. Inwokacja „Niech będzie pochwalone Jej chwalebne Wniebowzięcie”	285

Z Sekretariatu Prymasa Polski

124. Błogosławieństwo Ojca św. dla Dziewcząt	286
125. Błogosławieństwo Ojca św. w II rocznicę Ślubów Jasnogórskich	286
126. Nominacja Biskupów w Polsce	286
127. Monitum — sacerdos St. Wilkowski ad statum laicalem reductus	287

Z Biura Sekretariatu Episkopatu

128. Przepisy o procesjach i pielgrzymkach	288
129. Intytulacja Pełnomocnika Rządu do spraw stosunków z Kościołem	291

Z Ordynariatu

130. Terminarz Nawiedzenia parafii przez Matkę Boską	291
131. W sprawie metryk z terenów wschodnich	296
132. Zmiany w składzie osobowym Duchowieństwa	296
133. Suspensa sac. Michaelis Muszpuński Soc. Ap. Cath.	299
134. Prenumerata czasopism katolickich	299
135. Kandydaci do Zgromadzenia Braci Albertynów	300

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

136. Wydawnictwo „Słownik grecko-polski”	300
137. Druki kancelaryjne dla Urzędów parafialnych	301

Wydawca: Kuria Diecezjalna w Siedlcach

Introdukcja Siedlce zam. 757 z dnia 24.X.58 r. szt. 800 A-57 p. p. A-5

Rok XXVII Wrzesień — Październik 1958 r. Nr 9 — 10

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE PODLASKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Sanctissimus Dominus Noster

PIUS XII PAPA

SUMMUS ECCLESIAE PONTIFEX

Pastor Angelicus

Pacis strenuus ac indefessus Propagator
die 9 Octobris 1958 an.

supremam auram expirans ad DEUM
excessit

CHRISTIANA PLEBS ORBA PATRE LUGET!

2.III.1876 — 2.12.III.1939 — 9.X.1958.

DZIAŁ URZĘDOWY**AKTA STOLICY APOSTOLSKIEJ**

120.

KONSTYTUCJA APOSTOLSKA*„Munificentissimus Deus“*

ogłaszająca dogmat wiary, że Najśw. Maryja Panna
z duszą i ciałem została wzięta do nieba.

(Acta Ap. Sedis, 1950 r., t. 40, str. 753 i n.)

PIUS BISKUP

Sługa sług Bożych

Na wieczną rzecz pamiątkę.

Opatrzność Boża w cierpieniach i radościach.

Najszczodroblwszy Bóg, w którego mocy wszystko jest
złożone i którego plany Opatrzności przepojone są mądrością
i miłością, łagodzi wedle tajemnych swych zamiarów cierpienia
narodów i poszczególnych ludzi, przeplatając je radościami,
aby miłującym Go wszystko z różnych względów i różnymi
sposobami dopomagało do dobrego (por. Rzym. 8, 28).

Wzajemność dzieci za miłość matczyną.

Pontyfikat Nasz, jako też era współczesna, przygniecione
są jakże wielu troskami, kłopotami i udrękami z powodu naj-
straszliwszych klęsk oraz odwrócenia się wielu od prawdy
i cnoty. Ale też z wielką pociechą patrzymy, jak w publicz-
nych i aktywnych przejawach wiary katolickiej żyje i rozpala
się coraz bardziej z dnia na dzień pobożność ku Bogarodzicy
Dziewicy i stanowi zapowiedź lepszego i świętszego życia
bodaż na całym świecie. Dlatego to, skoro Najświętsza Dze-
wica najmiłościwiej wypełnia swe macierzyńskie powinności
względem odkupionych krwią Chrystusa, myśli i dusze dzieci
użyskują skuteczniejszy bodziec do pilniejszego rozważania
Jej przywilejów.

**Przywilej Wniebowzięcia wchodzi do całości
Jej chwały.**

Zaiste Bóg, który od wieków spogląda na Maryję z naj-
łaskawszym i osobliwym upodobaniem, „gdy nastąpiła pełność
czasów“ (Gal. 4, 4), taki uczynił plan swej Opatrzności, aby

przywileje i prerogatywy, których Jej z największą hojnością
użyczył, doskonałą jaśniały harmonią. A jeśli Kościół stale
uznawał i z biegiem wieków coraz bardziej zgłębiał ową
najwyższą hojność oraz doskonałą harmonię łask, to przecież
w naszych czasach wyrazistym - zaiste światłem zajaśniał
przywilej cielesnego Wniebowzięcia Bogarodzicy Dziewicy
Maryi.

**Wniebowzięcie jest następstwem Niepokalanego
Poczęcia.**

Przywilej ów nowym rozbłysnął blaskiem, kiedy Poprze-
dnik Nasz nieśmiertelnej pamięci Pius IX ogłosił uroczyste
dogmat Niepokalanego Poczęcia Bożej Rodzicielki. Albowiem
oba te przywileje jak najściślej ze sobą się wiążą. Chrystus
bowiem zwyciężył grzech i śmierć swą własną śmiercią; także
ten, kto przez chrzest sposobem nadprzyrodzonym ponownie
się narodził, również zwyciężył grzech i śmierć. Jednak peł-
nego owocu zwycięstwa nad śmiercią, Bóg nie chce powszech-
nym prawem udzielać sprawiedliwym przed nadejściem końca
czasów. Stąd także ciała sprawiedliwych po śmierci ulegają
rozkładowi i dopiero w dniu ostatecznym połączy się każde
ze swoją uchwaloną duszą.

Jednakże Bóg zechciał, aby Najświętsza Dziewica była
wyjęta spod tego rodzaju prawa powszechnego. Wszak Ona,
dzięki osobliwemu przywileiowi, Niepokalanym swym Poczę-
ciem zwyciężyła grzech i dlatego nie podlegała owemu prawu
pozostawania w stanie rozkładu grobowego, jako też na
odkupienie swego ciała nie musiała wyczekiwać aż do końca
czasów.

Dlatego, kiedy zostało uroczyste orzeczone, że Boga-
rodzica Dziewica Maryja od początku była wolna od dziedzicz-
nej zmyzy, wówczas umysły wiernych opanowała mocniejsza
nadzieja, iż Najwyższy Urząd nauczycielski Kościoła również
jak najrychlej określi dogmat cielesnego Wniebowzięcia Dze-
wicy Maryi.

**Jednomysłne przeświadczenie wiernych
o Wniebowzięciu.**

Toteż można było widzieć, jak nie tylko poszczególni
wierni, lecz także przedstawiciele narodów czy prowincji ko-
ścielnych czy nawet w pokażnej liczbie Ojcowie Soboru
Watykańskiego usilnie domagali się tego od Stolicy Apostolskiej.

Z biegiem czasu życzenia i prośby tego rodzaju nie tylko
się nie zmniejszyły, lecz z dnia na dzień coraz bardziej

wzrastały tak co do liczby, jak natarczywości. Urządzano też pobożne krucjaty modlitw z tego powodu. Liczni wybitni teologowie z zapałem i gorliwością rozwinieli studia w tym przedmiocie już to prywatnie, lub też w publicznych uczelniach kościelnych oraz innych zakładach, uprawiających świętą naukę. W wielu częściach katolickiego świata odbyły się mariańskie kongresy narodowe i międzynarodowe. Wszystkie zaś owe studia i badania wyjaśniły, że w powierzonym Kościołowi depozycie wiary chrześcijańskiej zawiera się również prawda o Wniebowzięciu Dziewicy Maryi. I przeważnie stąd nadchodziły życzenia, w których usilnie domagano się od Stolicy Apostolskiej uroczystego orzeczenia tej prawdy.

W tych pobożnych zabiegach wierni w przedziwny sposób zjednoczeni byli ze swoimi duchownymi zwierzchnikami, którzy też takie same prośby w liczbie naprawdę imponującej przesyłali do tej Piotrowej Stolicy. Dlatego to w momencie, gdy zostaliśmy wyniesieni na Stolicę Najwyższego Kapłaństwa, już przedłożone było u tej Apostolskiej Stolicy wiele tysięcy tego rodzaju prośb ze wszystkich części świata i od przedstawicieli każdego stanu, mianowicie od umiłowanych Synów Naszych świętego Kolegium Kardynałów, od czcigodnych Braci Arcybiskupów i Biskupów, od diecezji i parafii.

Przeświadczenie o tym samego Papieża.

Dlatego też, zanosząc do Boga gorące prośby, aby umysłowi Naszemu użyczyl światła Ducha Świętego do rozstrzygnięcia tej wielce poważnej sprawy, wydaliśmy specjalne wskazania, w których zaleciliśmy zespolić wysiłki nad zbadaniem tego przedmiotu; zaleciliśmy także zebrać i dokładnie zbadać wszystkie prośby, które od czasów ś.p. Poprzednika Naszego Piusa IX aż do naszych czasów w sprawie Wniebowzięcia Najświętszej Dziewicy Maryi nadesłano do tej Stolicy Apostolskiej.

A ponieważ chodziło o sprawę tak bardzo wielkiego znaczenia i wagi, uznaliśmy za właściwe zwrócić się z bezpośrednią urzędową prośbą do wszystkich czcigodnych Braci w biskupstwie, aby każdy z nich z osobna zechciał w wyraźnych słowach ujawnić Nam swój sąd. Przeto w dniu 1 maja 1946 r. skierowaliśmy do nich pismo *Deiparae Virginis Mariae*, w którym podane były pytania: „Czy wy, czcigodni Bracia, wedle swej wielkiej mądrości i roztropności sądzicie, iż Wniebowzięcie cielesne Najświętszej Dziewicy może być podane

¹ Wydane w dwu tomach Poliglotty Watykańskiej 1942.

i określone jako dogmat wiary i czy życzyć sobie tego wraz z waszym duchowieństwem i ludem?”

A ci, „których Duch Święty ustanowił biskupami, aby kierowali Kościołem Bożym” (Dz. Ap. 20, 28), niemal jednogłośnie odpowiedzieli twierdząco na obydwie pytania. Ta „osobliwa jednomyslność pasterzy katolickich oraz wiernych” utrzymujących, iż cielesne Wniebowzięcie Matki Bożej nadaje się do określenia jako dogmat wiary, wykazuje sama przez się i to z całą pewnością, bez wszelkiego błędu, że przywilej ten należy do prawd przez Boga objawionych i zawartych w owym Bożym depozycie, który Chrystus powierzył swej Oblubienicy do wiernego strzeżenia i nieomylnego objaśniania (DBU 1800), przedstawia nam bowiem (owa jednomyslność) zgodny wyraz zwyczajnego nauczania Kościoła oraz zgodną wiarę ludu chrześcijańskiego, którą to nauczanie podtrzymuje oraz kieruje. A zaiste nauczycielski urząd Kościoła istnieje nie dzięki często ludzkiej staranności, lecz dzięki opiece Ducha Prawdy (J. 14, 26) i dlatego bez wszelakiego błędu wypełnia zleczone zadanie przechowywania przez wszystkie wieki prawd objawionych czystymi i nienaruszonymi: toteż i przekazuje je nieskażone, nic do nich nie dodając ani nie odejmując. „Nie na to bowiem – jak poucza Sobór Watykański – przyrzeczony został Duch Święty Piotrowym następcom, aby przy Jego objawianiu ujawniali nową naukę, lecz aby przy Jego wpływie wspierającym święcie strzegli i wiernie wyjaśniali podane przez Apostołów Objawienie, czyli depozyt wiary” (DBU 1836). Przeto z powszechnej zgody zwyczajnego nauczania kościelnego mamy pewny i silny argument na to, iż Wniebowzięcie cielesne Najświętszej Dziewicy Maryi jest prawdą przez Boga objawioną i dlatego wymagającą silnej i niezachwianej wiary od wszystkich dzieci Kościoła¹.

Niewystarczalność świadectw historycznych.

Zresztą jeśli chodzi o Wniebowzięcie w znaczeniu niebiańskiego „uchwalebnienia” dziewiczego ciała Wielkiej Matki Boga, żadna władza ludzka naturalnymi siłami poznać tego nie mogła. A jak zapewnia tenże Sobór Watykański: „Wiarą Boską i katolicką należy uznawać to wszystko, co zawiera się w słowie Bożym napisanym lub ustnie przekazanym, a co przez Kościół czy to orzeczeniem uroczystym, czy też w zwyczajnym powszechnym nauczaniu podawane jest do wierzenia jako objawione” (DBU 1792).

¹ Bulla *Ineffabilis* stwierdza taką samą jednomyslność o Niepokalanym Poczęciu.

O tej powszechnej wierze Kościoła (we Wniebowzięcie) różne od dawnych czasów poprzez wieki ukazują się świadectwa, wskaźniki i ślady: a sama ta wiara z biegiem czasu występuje w coraz jaśniejszym świetle.

Ustawicznie wierzone, że ciało Maryi nie uległo rozkładowi.

Wierni, przy wskazaniach i kierownictwie swych zwierzchników duchownych, dowiedzieli się z Pisma św., iż Dziewica Maryja w czasie swego ziemskiego pielgrzymstwa prowadziła życie pełne osamotnienia, utrapień i boleści; a ponadto, iż spełniło się, co prorokował św. starzec Symeon, to jest, że najostrejszy miecz przeszył Jej serce pod krzyżem Jej Syna a naszego Odkupiciela. Godzili się również bez trudności na to, że i Wielka Matka Boga zesłała z tego świata tak, jak zeszedł już Jej Jednorodzony. Jednakże to wcale nie przeszkadzało im jawnie wierzyć i wyznawać, iż święte Jej ciało nie podlegało nigdy rozkładowi grobowemu, że wspaniała ten przybytek Słowa Bożego nigdy nie uległ zepsuciu i nie rozpadł się w proch. Owszem, oświeceni łaską Boga i pobudzeni nabożeństwem do Tej, która jest Bożą Rodzicielką i najśłodszą Matką naszą, rozpatrywali w coraz jaśniejszym świetle ową przedziwną zgodność i harmonię przywilejów, których najtroskliwszy Bóg użył tej przedobrej naszego Zbawcy Towarzysze, a które takiego sięgają szczytu, jakiego oprócz Niej nikt stworzony przez Boga — poza ludzką naturą Chrystusa — nigdy nie osiągnął.

Wyraz tej prawdy w architekturze, malarstwie itp.

Tę samą wiarę poświadczają niezliczone świątynie poświęcone czci Maryi Wniebowziętej Dziewicy; a także wywieszone w nich ku czci wiernych święte obrazy, które wszystkim stawiają przed oczy ów niezwykły triumf tejże świętej Dziewicy. Poza tym pod szczególną opiekę i patronat Bożej Rodzicielki Dziewicy Wniebowziętej oddawano miasta, diecezje i okolice. Powstały też, za zgodą Kościoła, instytuty zakonne, biorące swe miano od tego przywileju. Nie należy też pominąć milczeniem, iż w modlitwie różańcowej, którą Stolica Apostolska tak bardzo poleca, jest jedna tajemnica, podana ku pobożnemu rozważaniu wiernych, która, jak wszystkim wiadomo, dotyczy Wniebowzięcia Najświętszej Dziewicy.

Wniebowzięcie w liturgii.

Powszechnie zaś i jeszcze wspanialej owa wiara zwierzchników duchownych oraz wiernych chrześcijan objawia się przez to, iż już od starożytności obchodzi się tak na Wschodzie, jak i na Zachodzie uroczystości liturgiczne z tego powodu; stąd to bowiem Święci Ojcowie i Doktorowie Kościoła nie omieszkali nigdy czerpać światła, ponieważ, jak wszystkim wiadomo, „święta liturgia, stanowiąc również wyznanie prawd niebiańskich, poddana Najwyższemu Urzędowi Nauczycielskiemu Kościoła, może dostarczać argumentów oraz świadectw niemałego znaczenia dla rozeznania pewnego szczegółowego punktu nauki chrześcijańskiej”¹.

W księgach liturgicznych, podających święto „Zaśnięcia” lub „Wniebowzięcia Świętej Maryi”, mieszczą się powiedzenia, które zgodnie świadczą, iż gdyby Bogurodzica przeszła z tego ziemskiego wygnania do nieba, przypadłoby Jej świętemu ciału z opatrnościowego zrządzenia Bożego to w udziale, co zgadzałoby się z godnością Matki Słowa Wcielonego oraz z resztą przywilejów Jej udzielonych. Stwierdzone to jest — żeby użyć sławnego przykładu — w Sakramentarzu, który Poprzednik nasz nieśmiertelnej pamięci Hadrian I, posłał cesarzowi Karolowi Wielkiemu. Zawierają się w nim te słowa: „Czcigodna nam jest, Panie, uroczystość tego dnia, w którym święta Boża Rodzicielka uległa doczesnej śmierci, ale nie mogła być skrepowana śmierci więzami, jako Ta, która zrodziła Syna Twego, Pana naszego w Niej Wcielonego”.

To, co tu wyrażone jest z umiarem, który zwykła stosować rzymska liturgia, w innych, wschodnich, bądź zachodnich pomnikach starożytnej liturgii wyłuszczone jest wyraźniej i szerzej. Sakramentarz Gallikański np. ten przywilej Maryi nazywa „tajemnicą nie do przeniknięcia, tym więcej godną podziwu, im osobliwsza jest między ludźmi”. Również w liturgii bizantyńskiej cielesne Wniebowzięcie Dziewicy Maryi kojarzone jest nie tylko raz po raz z godnością Matki Boga, lecz także z innymi przywilejami, a specjalnie z Jej dziewiczym macierzyństwem przewidzianym w osobnym planie Opatrzności Bożej: „Tobie Bóg, Król wszechrzeczy, użył tego, co jest ponad naturą; jak bowiem w zrodzeniu zachował Cię dziewicą, tak też i w grobie zachował nie zepsutym Twe ciało i uchwalebnął je przez Boskie przeniesienie”.

¹ Z encykliki Mediator Dei.

Stolica Apostolska autoryzuje i uwypukla liturgiczny wyraz prawdy o Wniebowzięciu.

Stolica Apostolska, która jest spadkobierczynią powierzonego Księciu Apostołów posłannictwa utwierdzania braci w wierze (Łk. 22, 32), nadawała autorytatywnie coraz uroczystszy charakter temu świętu. Fakt ten skutecznie skłaniał umysły wiernych do coraz intensywniejszego rozważania wielkości owej tajemnicy. W ten sposób święto Wniebowzięcia z honorowego miejsca, jakie od początku już zajmowało wśród innych świąt mariańskich, podniesione zostało do rzędu świąt najuroczystszych w całym cyklu liturgicznym. Poprzednik zaś nasz św. Sergiusz I, ustanawiając tzw. litanie czy procesję stacyjną w czasie czterech uroczystości mariańskich, razem wymienia święta: Narodzenia, Zwiastowania, Oczyszczenia, i Zaśnięcia Dziewicy Maryi. A po nim św. Leon IV postarał się, aby już obchodzone święto Wniebowzięcia Bożej Rodzicielki jeszcze uroczystej było święcone. Polecił więc, aby miało ono wigilię, a później i oktawę: sam też skorzystał ze sposobności i brał udział osobiście wraz z olbrzymim mnóstwem ludu w tej uroczystości. Praktyka poszczenia w wigilię tego święta sięga najdawniejszych czasów; wynika to jasno z oświadczenia świętego Mikołaja I Naszego Poprzednika, który zalicza ją do głównych postów „z dawien dawna przyjętych i zachowywanych przez święty Kościół Rzymski”.

Liturgia uzewnętrznia ustawiczną wiarę we Wniebowzięcie.

Liturgia Kościoła nie tworzy wiary katolickiej, lecz raczej za nią postępuje, bo i święte obrzędy, jak owoce z drzewa, wyrastają z wiary. Dlatego to Ojcowie Święci oraz wielcy Doktorowie w kazaniach homilijnych, które w dniu tego święta mieli do ludu, prawdę o Wniebowzięciu nie przedstawiali jako nową na podstawie samych obrzędów, lecz mówili o niej jako prawdziwie już znanej i przyjętej u chrześcijan; oni zaś prawdę tę przedkładali; uzasadniali jej sens głębszymi racjami i bardziej wyjaśniali treść tam, gdzie księgi liturgiczne wypowiadały się tylko krótko i zwięźle. W ten sposób został wyjaśniony właściwy przedmiot obchodzonej uroczystości; obchodzi się w niej pamiątkę nie tylko tego, iż ciało Najświętszej Dziewicy Maryi po rozłączeniu z duszą nie doznało żadnego zepsucia, lecz także uroczystość Jej zwycięstwa odniesionego nad śmiercią oraz Jej niebiańskiego uchwałenia na wzór Jednorodzonego Syna Jezusa Chrystusa.

Wśród wszystkich innych jako sławny piewca tej tradycją przekazanej prawdy wyróżnia się św. Jan Damasceński. Porównując cielesne Wniebowzięcie Matki Bożej z innymi Jej darami i przywilejami, odezwał się on z potężną wymową: »Należało, aby Ta, która przy zrodzeniu zachowała nienaruszone dziewictwo, zachowała też po śmierci swe ciało bez wszelkiego skażenia. Należało, aby Ta, która Stwórcę nosiła w swym łonie jako dziecko, przebywała w Bożym domu. Należało, aby Oblubienica, którą zaślubił Ojciec Niebieski, zamieszkiwała w oblubieńczym przybytku niebieskim. Należało, aby Ta, która wpatrywała się w swego Syna na krzyżu i doznawała w sercu miecza boleści, której uniknęła przy porodzeniu, wpatrywała się w Niego siedzącego po prawicy Ojca. Należało, aby Matka Boga posiadała to, co należy do Syna, i aby wszystkie stworzenia czciły Ją jako Matkę Boga oraz służebnicę pańską»¹.

Ten zaś okrzyk św. Jana Damasceńskiego wiernie odpowiada innym głosom, tę samą naukę podającym. Niemniej jednak jasne i trafne wypowiedzi znajdujemy w kazaniach, które już to wcześniejsi, już też współcześni mu Ojcowie głosili przeważnie przy okazji owego święta. Między innymi św. German Konstantynopoliński uważał, że to, iż ciało Bogarodzicielki Maryi Dziewicy pozostało nietknięte zepsuciem i wyniesione do nieba, harmonizuje nie tylko z jej Bożym Macierzyństwem, lecz również z osobliwą świętością tego dziewiczego ciała: »Ty stosownie do tego, co jest napisane okazujesz się w piękności; a ciało Twe dziewicze całe jest święte, całe czyste, całe mieszkaniem Boga, tak że nawet z tej przyczyny nie podlega rozpadaniu się w proch: przemienione wprawdzie, jako ludzkie, dla osiągnięcia wzniosłej niezepsowności; ale to samo, żywe i przechwalebne i nieskazitelne, uczestniczące w życiu doskonałym»². Inny starożytny pisarz stwierdza: »Przeto, jako najchwalebniejsza Matka Chrystusa, Zbawcy i Boga naszego, dawcy życia i nieśmiertelności, ożywiana jest przezeń, uczestniczcy na wieki w niezepsowności cielesnej Tego, który wskrzesił Ją z grobu i wziął do siebie, sposobem sobie tylko wiadomym«.

Związek Wniebowzięcia z całością Objawienia.

Kiedy zaś liturgiczne święto coraz powszechniej i ze wzrastającą pobożnością było obchodzone, zwierzchnicy Kościoła i coraz liczniejsi kaznodzieje w poczuciu obowiązku

¹ Z Homilii o Zaśnięciu II, 14.

Z Mowy o Zaśnięciu I.

otwarcie i wyraziście wyjaśniali sens tajemnicy czczonej przez to święto. Wszyscy oni stwierdzali, że tajemnica ta pozostaje w najściślejszym związku z innymi prawdami objawionymi.

Wśród teologów scholastycznych byli tacy, którzy stwierdzali, że przywilej Wniebowzięcia Dziewicy Maryi w przedziwny sposób harmonizuje z prawdami Bożymi, podanymi nam przez Pismo święte. Wniosek taki wyprowadzali oni z głębszego wnिकnięcia w prawdy objawione przez Boga oraz ze zgodnością między tzw. racją teologiczną a wiarą katolicką.

Wychodząc z tego założenia przytaczali oni różne argumenty na uzasadnienie tego przywileju maryjnego. Za podstawę tych argumentów uważali oni to, że Jezus Chrystus, ze względu na swą miłość synowską wobec Matki, chciał, aby była wzięta do nieba. Opierali te argumenty na nieporównanej godności Jej Bożego Macierzyństwa oraz na tych wszystkich darach, które są jego następstwem, mianowicie: dar niezwykłej świętości, przewyższający świętość wszystkich ludzi oraz aniołów, najściślejszej łączności między Maryją a Jej Synem oraz owej nadzwyczajnej miłości, jaką Syn darzy swą najczcigodniejszą Matkę.

Sens mariologiczny nadawany tekstom Pisma św.

Często też teologowie oraz kaznodzieje, idąc w ślady Ojców, przytaczają, dla zilustrowania swej wiary we Wniebowzięcie, z pewną dowolnością fakty i słowa, zaczerpnięte z Pisma św. Oto kilka przykładów częściej stosowanych: są tacy, którzy przytaczają zdanie Psalmisty: »Powstań, Panie, do odpoczynienia swego, Ty i arka poświęcenia Twego« (Ps. 131); przy czym w arce przymierza, sporządzonej z niebutwiejącego drzewa i umieszczonej w świątyni Bożej, upatrują jakby symbol najczystszej ciała Dziewicy Maryi, zachowanego nienaruszonego od wszelkiego zepsucia grobowego i wyniesionego do tak wielkiej chwały w niebie. Również przy tej sposobności podają opis Królowej, wstępującej triumfalnie do królewskiego przybytku niebios i zasiadającej po prawicy Boskiego Zbawiciela (por. Ps. 44, 10, 14-16); a także przytaczają Oblubienicę z Pieśni nad Pieśniami, „która wstępuje przez puszcę jako promień dymu z wonnych rzeczy mirry i kadzidla“ (3, 6; por. 4, 8; 6, 9).

Takie teksty przytaczają ci autorzy na zobrazowanie niejako owej Królowej i Oblubienicy Niebieskiej, która razem z Boskim Oblubieńcem wprowadzona jest do niebieskiego przybytku.

Oprócz tego doktorzy scholastyczni nie tylko w różnych postaciach symbolicznych Starego Testamentu, ale również i w owej Niewieście obleczonej w słońce, którą św. Jan Apostoł oglądał w zachwyceniu na wyspie Patmos (por. Apok. 12, 1 ns.), widzieli obraz Wniebowzięcia Bogurodicy-Dziewicy. Z tekstów Nowego Testamentu za przedmiot szczególnie starannych swych rozważań brali także słowa: „Bądź pozdrowiona, łaski pełna, Pan z Tobą, błogosławionaś Ty między niewiastami“ (Łk. 1, 28); w tajemnicy Wniebowzięcia dopatrywali się wypełnienia owej najdoskonalszej łaski - użyczonej Świętej Dziewicy oraz osobliwego błogosławieństwa, będącego przeciwstawieniem przekleństwa Ewy.

Teologiczne racje odpowiedniości.

W związku z tym, w początkach teologii scholastycznej wielce pobożny mąż Amadeusz, biskup Lozanny, stwierdza, iż ciało Maryi Dziewicy pozostało niezniesione: „nie godzi się bowiem w to wierzyć, aby ciało Jej ujrzało zepsucie - gdyż w rzeczy samej połączone zostało z powrotem z Jej duszą i wraz z nią uwieńczone zostało najwyższą chwałą w przybytkach niebieskich“. Była bowiem pełna łaski i błogosławiona między niewiastami (por. Łk. 1, 28). Sama jedna tylko była godna poczęcia Boga prawdziwego z Boga prawdziwego, którego jako Dziewica porodziła, jako Dziewica karmiła, tuląc do łona i któremu służyła we wszystkim z bezgranicznym oddaniem.

Wśród pisarzy zaś, którzy w owym czasie objaśniali i uzasadniali zdaniem z Pisma św. oraz różnymi podobieństwami czy analogiami naukę Wniebowzięcia, stanowiącą przedmiot pobożnej wiary, specjalne miejsce zajmuje Doktor Ewangeliczny, św. Antoni Padewski. On to bowiem, objaśniając w uroczystość Wniebowzięcia te słowa Izajasza proroka: „miejsce nóg moich uwielbię“ (Iz. 60, 13), ze stanowczością stwierdzał, iż Boski Odkupiciel ozdobił najwyższą chwałą Matkę swą najukochańszą, z której przyjął ciało ludzkie. „Z tego jasne ci się staje - mówi on - że Święta Dziewica w ciele, przez które była miejscem nóg pańskich, została wzięta (do nieba)“. Dlatego św. Psalmista pisze: „Powstań, Panie, do odpoczynienia swego, Ty i arka poświęcenia Twego“. Jak Jezus Chrystus - ciągnie dalej tenże Święty - zwyciężywszy śmierć, zmartwychwstał i wstąpił na prawicę swego Ojca, tak również „wstała Arka poświęcenia Jego, kiedy w tym oto dniu Dziewica - Matka wzięta została do niebieskiego przybytku“.

Kiedy zaś w średniowieczu teologia scholastyczna doszła do najwyższego rozkwitu, św. Albert Wielki, zebrawszy dla

uzasadnienia tej prawdy różne argumenty, zaczerpnięte już to z Pisma św., już też ze zdań Tradycją przekazanych, już wreszcie z liturgii oraz, tzw. racji teologicznych, tak kończy: „Z tych racji i autorytetów oraz jeszcze w wielu innych jasne jest, że Najświętsza Matka Boża z ciałem i duszą wyniesiona została ponad chóry anielskie. I ze wszech miar wierzymy iż jest to prawdą¹. W kazaniu zaś, które miał w uroczystość, Zwiastowania Najświętszej Maryi Panny, wyjaśniając te słowa Anioła zwiastującego: „Zdrowaś, łaski pełna“, stwierdza Doktor Powszechny jasno i dobitnie, porównując Najświętszą Dziewicę z Ewą, że Maryja wolną była od owego poczwórnego przekleństwa, któremu podlegała Ewa.

Doktor Anielski, idąc śladami swego znakomitego Mistrza, chociaż nigdy nie zajmował się dokładnym rozważaniem tej kwestii, jednakże ilekroć okazyjnie o nią potraça, stale z Kościołem katolickim utrzymuje, że wraz z duszą Maryi wzięte zostało do nieba Jej ciało².

Ten sam pogląd podziela też m. in. Doktor Seraficki, który uważa to za zupełnie pewne, iż Bóg, jak zachował Najświętszą Maryję czy to w poczęciu, czy w porodzeniu nie naruszoną co do dziewictwa i wstydu panieńskiego, tak też nie pozwolił, aby Jej ciało uległo zgniliznie i w proch się rozpadło³. Objaśniając zaś słowa Pisma św.: „Któż to jest, która wstępuje z puszczy, opływająca rozkoszami, podparłszy się o miłego swego“ (P. n. P. 8,15), tak dowodzi: „I stąd można nabrać przekonania, że jest tam cielesnie... Skoro bowiem szczęśliwość nie byłaby zupełna, jeśliby w swej osobie tam nie była, a osobą jest nie sama dusza, lecz to, co jest złożone (z duszy i ciała), więc jasne jest, że i ciało, i dusza tam się znajdują, inaczej nie miałyby (Maryja) zupełnej szczęśliwości⁴.

U schyłku zaś teologii scholastycznej, tj. w XV w., św. Bernard Sienieński zebrał i starannie zestawiał wszystkie wypowiedzi i roztrząsania teologów średniowiecznych o tej sprawie. Nie ograniczył się on jednak do streszczenia głównych wywodów podanych już przez doktorów poprzednich, lecz dodał jeszcze inne: Matka Boża i Syn Boży upodabniają się pod względem doskonałości oraz godności duszy i ciała. A wobec tego nawet pomyśleć nie można, aby Królowa Nie-

¹ Z Homilii na „Missus est“, 132.

² Symma III. q. 27, a. 1; q. 83, a. 5, ad 8; In IV Sent., dist. 12, q. 1. a. sol. 3; dist. 43, q. 1, a. 3. sol. 1-2; i na miejscach paralelnych.

³ Św. Bonawentura, w Piątej mowie o Narodzeniu.

⁴ Nauka pierwsza o Wniebowzięciu.

bieska była odłączona od niebieskiego Króla. Stąd wynika, że Maryja „nie powinna być gdzie indziej, jak tylko tam, gdzie jest Chrystus“¹. Ponadto stosowne to jest i zgodne z rozumem, aby jak mężczyzny, tak i niewiasty dusza i ciało posiadały już chwałę w niebie. Wreszcie rzeczowym dowodem na Wniebowzięcie jest to, że Kościół nigdy nie poszukiwał i nie wystawiał ku uczczeniu przez lud relikwii Świętej Dziewicy.

W nowszych zaś czasach przytoczone wyżej zdania św. Ojców i Doktorów były w powszechnym użyciu. Nawijając do powszechnego przekonania chrześcijan, przekazanego wcześniejszą tradycją, św. Robert Bellarmin wołał: „Któż, pytam, mógłby wierzyć, że Arka świętości, mieszkanie Słowa, Świątynia Ducha Świętego rozpadła się? Wzdryga się duch mój przed myślą, że dziewicze to ciało, które Boga zrodziło, żywiło i nosiło, miałoby się w proch obrócić czy stać się żerem dla robactwa“².

W podobny sposób św. Franciszek Salezy najpierw stwierdza, iż nie wolno wątpić, że Jezus Chrystus w najdoskonalszy sposób wypełnił przykazanie Boże, nakazujące dzieciom miłować swych rodziców. Potem zaś tenże stawia sobie następujące pytanie: „Jakiż syn nie przywróciłby życia swej matce, gdyby mógł, i nie doprowadziłby jej po śmierci do raju?“³. A. św. Alfons pisze: „Jezus nie chciał, aby ciało Maryi uległo po śmierci zepsuciu, gdyż przyniosłoby Mu to ujmę, gdyby uległo zgniliznie dziewicze ciało Tej, z której wziął swoje ciało“⁴.

Wiara we Wniebowzięcie jest następstwem przepowiadania przez Kościół.

Kiedy zaś tajemnica stanowiąca przedmiot tego święta znalazła już należyte wyjaśnienie, nie brakło doktorów, którzy zamiast zajmować się argumentami teologicznymi, dowodzącymi wielkiej odpowiedniości wiary we Wniebowzięcie Najświętszej Dziewicy Maryi, zwrócili swą uwagę i umysł ku samej wierze Kościoła, mistycznej Oblubienicy Chrystusa, nie mającej zwały ani zmarszczki (por. Ef. 5, 27), którą Apostoł nazywa „filarem i podwaliną prawdy“ (1 Tym. 3, 15). Opierając się na powszechnej wierze, przeciwne twierdzenie uważali

¹ Nauka druga o Wniebowzięciu.

² Z Kazania czterdziestego o Wniebowzięciu.

³ Nauka na Wniebowzięcie.

⁴ Uwielbienie Maryi 2, 1.

oni za lekkomyślne, żeby nie rzecz heretyckie. I tak, wśród wielu innych, św. Piotr Kanizy najpierw wyjaśnia, że sam wyraz *wniebowzięcie* oznacza „uchwalebnienie“ nie tylko duszy, ale i ciała. Kościół przez wiele już wieków (w tym sensie) czci i uroczyście świętuje tę maryjną tajemnicę Wniebowzięcia. A dalej tenże sam święty zauważa: „Zdanie to utrzymuje się już od kilku wieków i głęboko zapadło w dusze wiernych oraz całego Kościoła. Tych więc, którzy by przeczyli, iż ciało Maryi wzięte jest do nieba, nie należy słuchać, lecz trzeba odsunąć od siebie jako ludzi przekornych, po prostu lekkomyślnych i przepojonych duchem raczej heretyckim niż katolickim“.

Suarez o zdogmatyzowaniu tej prawdy.

W tym czasie Doktor Znakomity wysunął następującą zasadę mariologiczną: tajemnic łaski, które Bóg zdziałał względem świętej Dziewicy, nie należy mierzyć zwyczajnymi prawami, lecz wszechmocą Bożą, założywszy, że rzecz sama w sobie jest odpowiednia oraz, że nie zachodzi żadna opozycja ani sprzeczność z Pismem św.¹ Uwzględniając powszechną wiarę całego Kościoła (Suarez) mógł zakonkludować o tajemnicy Wniebowzięcia, że należy w nią wierzyć tak samo silnie, jak w Niepokalane Poczęcie Św. Dziewicy: już wówczas zaznaczał, że prawda ta może być orzeczona jako dogmat.

Podstawy w Piśmie św. do twierdzenia o Wniebowzięciu.

Wszystkie te wywody i rozważania św. Ojców oraz teologów opierają się na Piśmie św., jako na ostatecznej podstawie; ono to jakby unaocznia nam Łaskawą Matkę Boga, najściślej złączoną ze swym Synem Bożym i dzielącą stale z Nim losy. Dlatego po prostu niemożliwością wydaje się patrzeć na Tę, która Chrystusa poczęła, porodziła, swym mlekiem karmiła, w swych ramionach obejmowała i do swej piersi tuliła, jako na odłączoną od Niego po tym życiu ziemskim, chociażby nie duszą, to jednak ciałem. Skoro Zbawiciel nasz był Synem Maryi, jako najwierniejszy wykonawca prawa Bożego nie mógł nie czcić, oprócz Ojca Przedwiecznego, również swej Najmilszej Matki. Stąd należy wierzyć, że mogąc ozdobić Ją tak wielkim zaszczytem, przez zachowanie mianowicie Jej nie naruszoną od zepsucia grobowego, istotnie to uczynił.

Jak najbardziej zaś zasługuje na pamięć fakt, iż już od II wieku św. Ojcowie zestawiali Maryję Dziewicę jako no-

¹ Suarez F., *Im III, q. 27, a. 2, 3, 5, n. 31*,

wą Ewę z nowym Adamem: choć podległą Mu, ale najściślej z Nim złączoną w owej walce przeciwko wrogowi piekielnemu, która wg zapowiedzi Protoewangelii (por. Rodz. 3, 15) miała doprowadzić do najpełniejszego zwycięstwa nad grzechem oraz śmiercią, wiązanymi zawsze razem w Pismach Apostoła Narodów (por. Rzym. 5 i 6; I Kor. 15, 21-26 i 54-57). Dlatego, jak chwalebne zmartwychwstanie Chrystusa było istotną częścią i ostatecznym tego zwycięstwa znakiem, tak też i wspólna walka św. Dziewicy razem z Jej Synem winna też była zakończyć się »uchwalebnieniem« Jej dziewiczego ciała. Tenże bowiem Apostoł mówi: »gdy to, co śmiertelne, przeoblecze się w nieśmiertelność, tedy wypełni się słowo, które jest napisane: pochłonęło śmierć zwycięstwo« (I Kor. 15, 54).

Stąd to przechwalebna Matka Boga, już od wieków w tajemniczy sposób połączona z Chrystusem »mocą jednego i tego samego dekretu«¹ przeznaczenia, niepokalana w swym poczęciu, w Bożym swym Macierzyństwie nienaruszona Dziewica, szlachetna Towarzyszka Boskiego Odkupiciela, który odniósł pełne zwycięstwo nad grzechem i jego następstwami, osiągnęła wreszcie uwieńczenie swych przywilejów: aby nie naruszona i zachowana była od zepsucia grobowego i aby, podobnie jak Jej Syn, z ciałem i duszą wyniesiona była do chwały niebieskiej, gdzieby jaśniała jako Królowa po prawicy tegoż swojego Syna, Króla wieków nieśmiertelnego (por. I Tym. 1, 17).

Motywy definicji dogmatu.

Prawda więc o Wniebowzięciu Najświętszej Dziewicy Maryi opiera się na Piśmie św., unikała głęboko w dusze wiernych, potwierdzona jest utrwalonym kultem kościelnym, zgodna jak najbardziej z innymi prawdami objawionymi, stanowieniem teologów, ich wiedzą i mądrością wspaniale wytłumaczona i wyjaśniona. Ponieważ cały Kościół, w którym przeby-

wa Duch prawdy, kierujący Go do coraz doskonalszego poznania prawd objawionych, wielorako ujawnił z biegiem wieków swą wiarę i ponieważ Biskupi całego świata prawie jednogłośnie proszą, aby jako dogmat wiary bosko-katolickiej określona została ta prawda o Wniebowzięciu, przeto sądzymy, iż nadszedł już przewidziany przez zamiary Opatrzności Bożej moment, w którym mamy uroczyście obwieścić ten przywilej.

My, którzyśmy Pontyfikat Swój powierzyli szczególnej opiece Najświętszej Dziewicy, do której uciekaliśmy się w ty-

¹ Bulla Ineffabilis.

lu najsmutniejszych wydarzeniach. My, którzyśmy poświęcili aktem publicznym cały rodzaj ludzki Jej Niepokalanemu Sercu i którzyśmy doznali raz po raz Jej najskuteczniejszej pomocy, ufamy mocno, iż to uroczyste obwieszczenie i orzeczenie Wniebowzięcia niemało przyniesie korzyści społeczności ludzkiej, skoro obróci się ku chwale Najświętszej Trójcy, z którą Bogurodzica-Dziewica osobliwymi jest złączona węzłami. Należy bowiem mieć nadzieję, że wszyscy wierni pobudzą się do większej pobożności względem Niebieskiej Matki, że dusze wszystkich tych, którzy chlubią się imieniem chrześcijańskim, pobudzą się do pragnienia, aby uczestniczyć w jedności Ciała Mistycznego Jezusa Chrystusa oraz do zwiększenia miłości względem tej, która po macierzyńsku odnosi się do wszystkich członków tego wspaniałego Ciała. Należy też spodziewać się, że rozważający chwałebny przykład Maryi coraz więcej uświadamiać sobie będą, jak wielką wartość ma życie ludzi, jeśli całkowicie oddane jest wypełnieniu woli Ojca niebieskiego oraz trosce o dobro innych. Gdy dzisiejsze zepsucie obyczajów grozi stłumieniem światła cnoty i zatrutą życia ludzkiego przez wzniecanie wałk, tym wspaniałym sposobem stawia się przed oczyma wszystkich w pełnym świetle, do jakiego wzniesłego celu przeznaczona jest dusza nasza i ciało. Wreszcie wiara w cielesne Wniebowzięcie Maryi wzmocni też wiarę w nasze zmartwychwstanie i uczyni ją więcej aktywną.

Jak najbardziej cieszymy się, iż to uroczyste wydarzenie przypadło, za zarządzeniem Opatrzności Bożej, na kończący się rok Święty; tak bowiem mamy możliwość w czasie, kiedy odprawia się Wielki Jubileusz, ozdobić skronie Bogurodzicy-Dziewicy tym jaśniejszym klejnotem i postawić trwalszy od spiżu pomnik naszej najgorętszej pobożności względem Matki Bożej.

Definicja.

Dlatego to, ponowiwszy błagalne modły do Boga i wezwawszy Światła Ducha Prawdy, ku chwale Wszechmocnego Boga, który szczególną łaskawością swoją obdarzył Dziewicę Maryję, ku uczczeniu Jego Syna, nieśmiertelnego Króla wieków, zwycięzcy grzechu i śmierci, ku pomnożeniu czci Jego Chwałebnej Matki oraz ku radości i weselu całego Kościoła, powagą Pana naszego Jezusa Chrystusa, błogosławionych Apostołów Piotra i Pawła oraz naszą, oświadczamy, stanowimy i wyrokujemy, iż jest dogmatem objawionym przez Boga, że Niepokalana Bogurodzica zawsze

Dziewica Maryja, po zakończeniu ziemskiego życia, wzięta została z ciałem i duszą do chwały niebieskiej.

Dlatego, jeśliby ktoś—czego oby Bóg nie dopuścił—powążył się dobrowolnie przeczyć lub podawać w wątpliwość to, co orzekliśmy, niechaj wie, że całkiem odstąpił od Boskiej i katolickiej wiary.

Publikacja i sankcje.

Aby zaś to Nasze orzeczenie o cielesnym Wniebowzięciu Maryi Dziewicy doszło do wiadomości całego Kościoła, zechcieliśmy pozostawić to Nasze Pismo Apostolskie na wieczną rzecz pamiątkę, polecając, aby jego kopiom czy także egzemplarzom drukowanym, podpisanym przez jakiegoś publicznego notariusza i opatrzonym pieczęcią osoby posiadającej godność kościelną, dawali wszyscy zupełnie taką samą wiarę, jaką okazaliby temu oto samemu, gdy było przedłożone lub okazane.

Nikomui więc niech nie będzie wolno naruszyć karty tego naszego wyjaśnienia, oświadczenia i orzeczenia albo też lekkomyślnie sprzeciwiać się jej i przeciwstawiać. Gdyby zaś kto powążył się na to, niechaj wie, że ściągnie na siebie gniew Wszechmogącego Boga oraz błogosławionych Jego Apostołów Piotra i Pawła.

Dan w Rzymie, u św. Piotra w roku Wielkiego Jubileuszu tysięcznym dziewięćsetnym pięćdziesiątym, pierwszego dnia miesiąca listopada, w uroczystość Wszystkich Świętych, dwunastego roka Naszego Pontyfikatu.

JA PIUS BISKUP KATOLICKIEGO KOŚCIOŁA
tak orzekając podpisałem

121.

Modlitwa Ojca Św. Piusa XII do Najświętszej Maryi Panny Wniebowziętej

O, Niepokalana Diawico, Matko Boga i Ludzi!

1. Wierzmy całą mocą naszej wiary w Twoje chwałebne z duszą i ciałem wyniesienie do nieba, gdzie jako Królowę pozdrawiają Cię wszystkie chóry anielskie i wszystkie zastępy świętych. Do tych głosów i my się przyłączamy, by wielbić i sławić Boga, który Cię wywyższył ponad wszystkie stworzenia Swoje: chcemy i my przynieść Ci w ofierze dań naszej pobożności i naszej miłości.

2. Jesteśmy przekonani, że oczy Twoje, które z macierzyńską troskliwością obejmowały tutaj na ziemi postać pokornego i cierpiącego Jezusa, teraz w niebie cieszą się widokiem chwalebnego człowieczeństwa Słowa Przedwiecznego i że radość Twoja z bezpośredniego oglądania Przenajświętszej i Czcinajgodniejszej Trójcy budzi w sercu Twoim najwyższe i uszczęśliwiające upojenie, my zaś grzechem obarczeni, którym ciało gasi wszelki polot ducha, pokornie Cię prosimy o oczyszczenie zmysłów naszych, byśmy potrafili już tu na ziemi kosztować Boga i tylko Boga samego w świetle Jego stworzeń.

3. Ufamy niewzruszenie, że Twoje miłosierne spojrzenie spocznie na naszych troskach i na naszych utrapieniach, że obejmie nasze zmagania i nasze słabości, niech wargi Twoje rozjaśnią się uśmiechem z naszych radości i z naszych zwycięstw; obyś słowa, wypowiedziane niegdyś o umiłowanym uczniu Chrystusowym, mogła usłyszeć z ust Jezusowych o każdym z nas: oto syn Twój, a my, którzy wzywamy Cię jako Matkę naszą, obierzemy Ciebie jak święty Jan, za Przewodniczkę, Wspomóżycielkę i Pocieszycielkę naszego życia.

4. Mamy tę błogosławioną pewność, że oczy Twoje, które lzy wylewały na ziemi zroszonej Krwią Jezusową, zwróca się jeszcze ku światu rozdieranemu wojnami, prześladowaniami, uciskiem, niewinnych i słabych; wśród ciemności na tej dolinie łez, od Twojej niebieskiej światłości i od Twojej słodkiej miłości wyglądamy pociechy w boleściach naszych serc.

5. Wierzimy wreszcie, że w tej chwale, w której królujesz przyobleczona w słońce i przyozdobiona w gwiazdy, Ty po Jezusie jesteś radością i weselem dla wszystkich aniołów i wszystkich zbawionych; my zaś, umocnieni wiarą w przyszłe zmartwychwstanie, z tej ziemi, na której odbywamy pielgrzymkę, podnosimy wzrok nasz do Ciebie, życie nasze, słodyczy i nadziejo nasza — pociągnij nas ku Sobie powabem Twojego słowa i pokaż nam kiedyś, po naszym wygnaniu Jezusa, błogosławiony owoc Twojego żywota, o łaskawa, o litościwa, o słodka Panno Maryjo. Amen.

122.

Inwokacja „Królowo Wniebowzięta” w Litanii Loretańskiej.

Urbis et Orbis.

Ingenti populi christiani laetitia, declaratione B. Mariam Virginem corpore et anima in caelum assumptam esse sus-

cepta, ut etiam in sacra liturgia memoria huius faustissimi eventus haberetur, Sacra Rituum Congregatio novam hanc Missam in honorem B. Mariae V. in caelum assumptae conficere curavit.

Sanctissimus Dominus noster Pius Papa XII, referente infrascripto Cardinali S. R. C. Praefecto, illam approbare dignatus est, et in Missali Romano, die 15 Augusti, loco veteris, inserendam mandavit.

Decrevit insuper Eadem Sanctitas Sua ut Litaniis Lauretanis post invocationem „Regina sine labe originali concepta” addatur: „Regina in caelum assumpta”.

Contrariis quibuslibet non obstantibus.

Die 31 Octobris 1950.

† C. Card. Micara, Episc. Veliternus, Praefectus.

† A. Carinci, Archiepisc. Seleucien., Secretarius.

(A.A.S. tom 42/1950, str. 795).

123.

„Niech będzie pochwalone Jej chwalebne Wniebowzięcie”.

Do wezwań odmawianych po Mszy św. i błogosławieństwie Najśw. Sakramentem, po wezwaniu: „Niech będzie pochwalone Imię Maryi Dziewicy i Matki”, należy dodawać wezwanie: „Niech będzie pochwalone Jej chwalebne Wniebowzięcie”.

SACRA RITUUM CONGREGATIO

R o m a n a

Sanctissimus Dominus Noster Pius Divina Providentia Papa XII precibus quamplurimis Sibi porrectis libenter deferens, statuere benigne dignatus est ut invocationibus in fine Missae et in Benedictione Ssmi Sacramenti recitandis, post verba: „Benedetto il nome di Maria Vergine Madre”, addatur: „Benedetta la sua gloriosa Assunzione”.

Datum Romae, die 23 Decembris 1952.

† C. Card. Micara, Ep. Velitern., Praefectus

† A. Carinci, Archiepisc. Seleuc., Secretarius.

(A.A.S. tom 45/1953, str. 194).

Z SEKRETARIATU PRYMASA POLSKI

124.

Błogosławieństwo Ojca św. dla dziewcząt.

Telegram do J. Em. Ks. Kardynała Prymasa.

Ojciec Święty serdecznie dziękuje za wyrazy hołdu przesłane przez liczną rzeszę dziewcząt, które w pobożnej pielgrzymce zgromadziły się z całej Polski na Jasnej Górze, by z pochwałą godną wiarą, spuścizną bohaterskich przodków i rękojmią szczęśliwej przyszłości, uczcić Bogarodzicę Dziewicę, Królowę Polski, w kornych modlitwach. Polecając je łaskawości zawsze zwycięskiej Bożej Rodzicielki, Ojciec Św. z ojcowska miłością przesyła Apostolskie Błogosławieństwo.

Z Watykanu w czerwcu 1958 r.

Dell' Acqua

Podsekretarz Stanu

125.

Błogosławieństwo Ojca św. w II rocznicę
Ślubów Jasnegórskich

Radiogram do J. Em. Kardynała Prymasa.

Augustus Pontifex, delectatus plenissimo obsequio Sibi exhibito, secundo vertente anno postquam inclita Polonorum gens Claromontanae Deiparae Virgini nuncupatis votis arctius se astrinxit, Te ceterosque sacros Pastores gregesque Vestros enixe hortatur, ut Supernae Reginae Vestrae auxilio confisi, in exemplum robore fidei niteatis miti fortitudine pares difficultatibus sitis atque tanto fidelitatis Vestrae testimonio Apostolica Benedictione praecipuae caritatis auspice respondit.

DELL' ACQUA SUBSTITUTUS

Otrzymano z Watykanu 3 września 1958 r.

126.

Nominacje Biskupów w Polsce.

Z Sekretariatu Prymasa Polski informują, że Ojciec św. przychylając się do prośby Administratora Apostolskiego Archidiecezji Krakowskiej, J. E. Ks. Arcybiskupa Eugeniusza

Baziaka, mianował jego Biskupem — Sufraganem w Krakowie Ks. Dr Karola Wojtyłę, kapłana Archidiecezji Krakowskiej, Profesora Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego.

Na prośbę Ordynariusza Tarnowskiego, J. E. Ks. Biskupa Jana Stepy. Ojciec św. mianował drugim Biskupem-Sufraganem w Tarnowie — Ks. Dr Michała Bleharczyka, Dziekana i Proboszcza w Bochni.

Na przedstawienie J. Em. Kardynała Stefana Wyszyńskiego, Prymasa Polski, Ojciec św. mianował Ks. Dr Wilhelma Plutę z Katowic — Biskupem w Gorzowie, zlecając mu służbę pasterską, wśród Duchowieństwa i Ludu Ordynariatu Gorzowskiego, osieroconego przed siedmiu miesiącami przez śmierć pierwszego Biskupa Gorzowskiego, śp. Ks. Biskupa Teodora Benschla.

Mając na uwadze potrzeby Diecezji Warmińskiej, Ojciec św. przychylił się do prośby J. E. Ks. Biskupa Tomasza Wilczyńskiego i udzielił mu pomocy, mianując Biskupem — Sufraganem w Olsztynie — Ks. Dr Józefa Drzazgę, Wice-Rektora Wyższego Seminarium Duchownego w Lublinie.

Warszawa, dnia 7 sierpnia 1958 r.

J. Em. Kardynał Prymas Polski donosi, że Ojciec św. wyniósł do godności biskupiej Ks. Dr Jerzego Strobę, z kleru diecezji Katowickiej i upoważnił J. Em. Ks. Prymasa do skierowania Nominata do Gorzowa, w charakterze Biskupa — Sufragana.

Warszawa, dnia 7 października 1958 r.

127.

M o n i t u m

Secretaria Primatis Poloniae refert, sacerdotem Stanislaum WILKOWSKI, ex Archidioecesi Varsaviensi, ad statum laicalem — firmis obligationibus coelibatus — reductum esse.

Varsaviae, die 26 Augusti A. D. 1958.

Z BIURA SEKRETARIATU EPISKOPATU

128.

Przepisy o procesjach i pielgrzymkach

W Wiadomościach Diecezjalnych Podlaskich 1957 r. Nr 9-10, str. 60 — zakomunikowano Duchowieństwu streszczenie przepisów, zawartych w okólniku Ministerstwa Spraw Wewn. — Departament Społeczno-Administracyjny — z 25 czerwca 1957 r. Nr D. II. 4/30/24/57, a dotyczących zgłaszania niektórych uroczystości religijnych u władz państwowych.

Przepisy powyższe, stosownie do wyjaśnienia Biura Sekretariatu Episkopatu z 12.VIII.1958 r., i nadal obowiązują w całej rozciągłości.

Kuria przeto, z polecenia J. E. Biskupa Ordynariusza, ponownie podaje treść tych przepisów do ścisłego i dokładnego przestrzegania przez Duchowieństwo na terenie diecezji.

I. Nie wymaga się obecnie żadnych zezwoleń, ani zgłoszeń na urządzenie nabożeństw wewnątrz kościołów i w obrębie cmentarzy przykościelnych (dziedzińców), przy czym nie przeszkadza, że wierni, z powodu napływu znacznej ich liczby, stoją na ulicy poza ogrodzeniem cmentarnym (dziedzińcem) lub kościołem.

Bez jakiegokolwiek zwracania się do władz państwowych urządzać więc można: misje, rekolekcje, odpusty i wszelkie inne nabożeństwa wewnątrz kościoła lub w obrębie cmentarza przykościelnego (dziedzińca).

II. Procesje uliczne związane z uroczystościami Bożego Ciała, wychodzące na ulice i place publiczne, nie wymagają wprowadzić też ani zezwoleń, ani zgłoszenia u władz państwowych, jednak „szczegółowy porządek tych procesji powinien być uzgadniany w Prezydium właściwej Rady Narodowej“.

U w a g a: 1. Uzgodnieniu podlega nie odbycie procesji, lecz tylko trasa procesji Bożego Ciała.

2. Uzgodnienie następuje w ten sposób, że wysyła się zawiadomienie podając, że procesja związana z uroczystościami Bożego Ciała danej parafii odbędzie się w danym dniu i przejdzie jak zwykle daną trasą uliczną.

3. Wniosek składać do Prezydium Powiatowej lub Miejskiej Rady Narodowej.

4. Brak odpowiedzi władzy państwowej uważać należy za zgodę na treść zawartą w zawiadomieniu czyli porządek procesji należy uważać za uzgodniony.

III. Zezwolenie na uroczystości religijne i procesje wymagane jest tylko dla uroczystości, które mają się odbyć poza kościołem i cmentarzem przykościelnym, t.j. na ulicach i placach publicznych.

Okólnik rozróżnia tu trzy rodzaje uroczystości, względnie procesji:

a) powitanie i pożegnanie przedstawicieli hierarchii kościelnej poza kościołem i cmentarzem, więc np. na skraju, u bram miasta, na granicy parafii lub dekanatu i t.p.

b) pielgrzymki wiernych oraz witanie i żegnanie pielgrzymów poza kościołem i cmentarzem.

c) procesje uliczne poza uroczystościami Bożego Ciała, o ile mają wychodzić na ulicę i place publiczne: procesja żałobna w dzień Zaduszny, z okazji odpustu, święcenia pól, krzyży przydrożnych, figur, w dni Krzyżowe i t.d.

IV. Termin i tryb składania wniosków o udzielenie zezwolenia na odbycie uroczystości i procesji ulicznych:

1. Wniosek należy składać na trzy (3) dni przed uroczystością, względnie procesją.

2. Wniosek kierować i składać należy w Prezydium Powiatowej lub Miejskiej Rady Narodowej, na której terenie odbyć się ma uroczystość, względnie procesja.

3. Wniosek o udzielenie zezwolenia winien zawierać:

a) nazwę i adres parafii oraz nazwisko i podpis ks. Proboszcza lub jego zastępcy,

b) dokładne wskazanie miejsca (trasy) i czasu rozpoczęcia uroczystości—podać jakiej: witanie, żegnanie hierarchii, pielgrzymki, procesji i t.p.

c) podać cel uroczystości: święcenie pól, krzyża, uczczenie patrona kościoła i t.d.

d) wniosek składa ta parafia, która zamierza urządzić uroczystość, względnie procesję.

W związku z tym Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Urzędem do Spraw Wyznań ustaliło następujące wytyczne, jakimi Prezydja Rad Narodowych powinny się kierować przy załatwianiu spraw zgromadzeń religijnych:

1. Władze sprawujące nadzór nad zgromadzeniami i zebraniami będą uznawać i nie kwestionować tradycyjnych zwyczajów i praktyk religijnych kościoła Rzymsko-Katolickiego, jak również innych kościołów i związków wyznaniowych prawnie uznanych.

2. Uroczystości kościelne, jak np. odpusty, misje, rekolekcje i in., odbywające się w miejscach przeznaczonych do stałego wykonywania kultu religijnego, lecz, z powodu napływu znacznej ilości wyznawców, wykraczające poza ogrodzenie tych miejsc, nie będą również wymagały zezwolenia ani zgłoszenia do Prezdydiów właściwych Rad Narodowych.

3. Prezydja właściwych Rad Narodowych nie będą czyniły przeszkód w organizowaniu przez miejscowe władze kościelne uroczystości powitania i pożegnania przedstawicieli hierarchii kościelnej, wykraczających poza kościół, cmentarz lub inne miejsce kultu religijnego, udzielając odpowiednich zezwoleń na składane w przepisowym terminie i trybie wnioski.

4. Prezydja właściwych Rad Narodowych nie będą czyniły przeszkód w organizowaniu przez miejscowe władze kościelne pielgrzymek i związanych z nimi uroczystości, udzielając odpowiednich zezwoleń na składane w przepisowym terminie i trybie wnioski.

5. Prezydja właściwych Rad Narodowych, uwzględniając wymogi tradycji kościelnej, udzielać będą zezwoleń miejscowym władzom kościelnym na organizowanie procesji ulicz-

nych i innych pochodów religijnych, jak np. procesje na cmentarze grzebalne w dniu 1 listopada, procesje z okazji odpustu, święcenia krzyży przydrożnych, święcenia pól i t.p., po złożeniu przez te władze kościelne we właściwym terminie i trybie odpowiednich wniosków.

Warszawa. dnia 12 sierpnia 1958 r.

Za zgodność: Biuro Sekretariatu Episkopatu.

130.

Pro memoria

Minister Jerzy Sztachelski jest pełnomocnikiem Rządu, któremu zostało zlecone kierownictwo Urzędu do Spraw Wyznań.

W korespondencji urzędowej pełna intytulacja:

Pan Minister Jerzy Sztachelski
Pełnomocnik Rządu do Spraw
Stosunków z Kościołem

Warszawa, Al. Ujazdowskie 5.

Z ORDYNARIATU

131.

Terminarz Nawiedzenia parafii
przez Matkę Boską, Królowę Polski
1958 — 1959

9. Dekanat włodawski

Lubień	przybycie	28 października
Bruss		29 „
Wytyczno		30 „
Wola Wereszczyńska		3 listopada
Wereszczyn		4 „
Hańsk		5 „
Kosyń		6 „
Uhrusk		7 „
Orchówek		8 „

Włodawa	9 listopada
Różanka	10 „
Dolhobrody	11 „
Hanna	12 „
Sławatycze	13 „
Jablęczna	14 „

10. Dekanat wisznicki

Zeszczyńska	przybycie	15 listopada
Rozwadówka		16 „
Motwica		17 „
Opole		18 „
Horodyszcze		19 „
Polubicze		20 „
Rossosz		21 „
Wisznice		22 „
Huszczka		23 „

11. Dekanat terespolski

Tuczna	przybycie	24 listopada
Piszczac		25 „
Połoski		26 „
Choroszczyńska		27 „
Kopytów		28 „
Kodeń		29 „
Kostomłoty		30 „
Terespol		1 grudnia
Wólka Dobryńska		2 „
Małowa Góra		3 „
Nepie		4 „

12. Dekanat janowski

Pratulim	przybycie	5 grudnia
Janów Podlaski		6 „
Gnojno		7 „
Serpelice		8 „
Horoski Duże		9 „
Konstantynów		10 „
Komarno		11 „
Klonownica		12 „
Rokitno		13 „

13. Dekanat bialski

Biała — Narodz. N.M.P. przybycie	14 grudnia
Woskrzenice	15 „
Horbów	16 „
Kościeniewicz	17 „
Ortel Królewski	18 „
Ortel Książęcy	19 „
Dokudów	20 „
Łomazy	21 „
Korczówka	22 „
Biała — Wniebowz. N.M.P.	27 „
Biała — Św. Anna	28 „
Swory	29 „
Łukowce	30 „
Hrud	31 „
Witulim	1 stycznia 1959 r.
Lesna Podlaska	2 „

14. Dekanat łosicki

Kornica	przybycie	3 stycznia
Makarówka		4 „
Huszele		5 „
Łuzki		6 „
Górki		7 „
Chłopków		8 „
Sarnaki		9 „
Platerów		10 „
Rusków		11 „
Łysów		12 „
Niemojki		13 „
Łosice		14 „
Hadynów		15 „
Mszanna		16 „
Mostów		17 „
Próchenki		18 „

15. Dekanat międzyrzecki

Kozuski	przybycie	19 stycznia
Międzyrzec — św. Józefa		20 „
Dolha		21 „
Witoroż		22 „
Kolembrody		23 „
Drelów		24 „

Ostrówki	25	"
Szóstka	26	"
Kąkolewnica	27	"
Polskowola	28	"
Międzyrzec — św. Mikołaja	29	"

16. Dekanat siedlecki

Krzesk	przybycie	30	stycznia
Radzików		31	"
Bejdy		1	lutego
Mordy		2	"
Przesmyki		3	"
Czołomyje		4	"
Pruszyń		5	"
Krzymosze		6	"
Zbuczyn		7	"
Radomyśl		8	"
Wiśniew		9	"

17. Dekanat domanicki

Domanice	przybycie	10	"
Wołyńce		11	"
Skórzec		12	"
Ruda Wolińska		13	"
Wodynie		14	"
Seroczyn Siedlecki		15	"
Żeliszew		16	"
Oleksin		17	"
Kotuń		18	"

18. Dekanat suchożebrskii

Niwiski	przybycie	19	"
Paprotnia		20	"
Hołubla		21	"
Krześlin		22	"
Suchożebry		23	"
Mokobody		24	"

19. Dekanat liwski

Wyszków	przybycie	25	"
Kopcie		26	"
Grębków		27	"
Wiśniew		28	"

Wierzbno	1	marca
Czerwonka Liwska	2	"
Ktąy	3	"
Korytnica Węgrowska	4	"
Liw	5	"

20. Dekanat węgrowski

Węgrów	przybycie	6	"
Starawieś		7	"
Miedzna		8	"
Ugoszcz		9	"
Stoczek Węgrowski		10	"
Wielgie-Ogrodniki		11	"
Kamionna		12	"
Budziska-Łochów		13	"
Jeżyska		14	"
Sadowne		15	"
Prostyń		16	"

21. Dekanat sterdyński

Kosów	przybycie	17	"
Ceranów		18	"
Sterdyń		19	"
Łazówek		1	kwietnia
Seroczyn		2	"
Zembrów		3	"
Grodzisk		4	"
Skibniew		5	"

22. Dekanat sokołowski

Rogów	przybycie	6	"
Nieciecz		7	"
Jabłonna		8	"
Czekanów		9	"
Gródek		10	"
Wirów		11	"
Skrzeszew		12	"
Knychówek		13	"
Sawice Kościelne		14	"
Wyrozęby		15	"
Szkopy		16	"
Kożuchówek		17	"
Rozbity Kamień		18	"
Czerwonka Grochowska		19	"
Sokołów Podlaski		20	"

Siedlce — parafia św. Stanisława	21 kwietnia
Siedlce — kaplica Wyższ. Sem. Duch.	22 „
Siedlce — parafia katedralna	23 „

131.

W sprawie metryk z terenów wschodnich.

Wyjaśnienie Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

W wielu wypadkach interesanci, zwracający się do swych duszpasterzy, tłumaczą się przy załatwianiu spraw niemożnością otrzymania metryk urodzenia, ślubu czy zgonu współmałżonka z terenów obecnie przynależnych do ZSSR.

Ostatnio „Trybuna Robotnicza“ z — dnia 15.I.1958 r. — opublikowała wyjaśnienie Ministerstwa Spraw Zagranicznych, według którego po dokumenty te należy się zwracać do Archiwum Akt Zaburzańskich, znajdującego się w Warszawie, ul. Nowy Świat 18, gdzie zostały przekazane częściowo księgi metryczne parafii rzymsko-katolickich z byłych polskich województw: stanisławowskiego, tarnopolskiego, wołyńskiego, lwowskiego, poleskiego oraz nowogródzkiego. Archiwum to wydaje odpisy dokumentów stanu cywilnego na podstawie posiadanych ksiąg. Podania o wydanie takiego odpisu metryki należy kierować do Prezydium Stołecznej Rady Narodowej.

Na wypadek negatywnego wyniku poszukiwań w powyższym archiwum, prośby o wymienione dokumenty należy kierować do Prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej (oddział społeczno-administracyjny) właściwej ze względu na miejsce zamieszkania osoby zainteresowanej.

(Przedruk z *Wiadomości Diecezjalnych Lubelskich*,
maj — czerwiec 1958 r.).

132.

Zmiany w składzie osobowym Duchowieństwa.

Zwolnienia:

Ks. Andrusiuk Jan, zwolniony ze stanowiska administratora parafii Witoroż.

Ks. kanonik Pieńkowski Józef, jubilat, zwolniony ze stanowiska rektora filii duszp. Wołyńce i przeniesiony w stan spoczynku.

Ks. Frelek Władysław, prefekt szkół, zwolniony ze stanowiska wikariusza par. Okrzeja.

Nominacje.

Ks. mgr Skomorucha Wacław, ojciec duchowny alumnów teologii Wyższego Sem. Duch., notariuszem-referentem Wydziału Duszpasterstwa przy Kurii Diecezjalnej.

Ks. Rosa Jan, wikariusz parafii Starawieś, ojcem duchownym alumnów teologii Wyższego Sem. Duch. w Siedlcach.

Ks. Śledziwski Władysław, administrator parafii Wiśniew, dek. liwskiego, ojcem duchownym alumnów filozofii Wyższego Sem. Duch. w Siedlcach.

Administratorzy parafii:

Ks. Siekierko Jan, ojciec duchowny alumnów filozofii Wyższego Sem. Duch. w Siedlcach, administratorem parafii Wiśniew, dek. liwskiego.

Ks. Ołdakowski Franciszek, adm. par. Łomazy, administratorem parafii Leopoldów.

Ks. Wlazlacki Adolf, adm. par. Przegaliny, administratorem parafii Łomazy.

Ks. Abramowicz Antoni, rektor filii duszpasterskiej Huta Dąbrowa, administratorem parafii Przegaliny.

Ks. Sarnowski Zbigniew, wik. par. Sadowne, rektorem filii duszp. Huta Dąbrowa.

Ks. Jarmołowicz Franciszek, rezydent w Garwolinie, administratorem parafii Wargocin.

Ks. Szczotkarz Stefan, wik. par. Kąkolewnica, administratorem parafii Łukowce.

Ks. Milanowski Jan, wik. par. Węgrów, administratorem parafii Witoroż.

Ks. Zabłocki Eugeniusz, wik. par. Sokołów Podl., administratorem parafii Komarno.

Ks. Sawicki Karol, wik. par. św. Mikołaja w Międzyrzecu, administratorem parafii Drelów.

Ks. Zalewski Marian, wik. par. Zbuczyn, rektorem filii duszp. w Wołynicach.

Ks. Domański Edward, prefekt Wyższego Sem. Duch., administratorem parafii św. Józefa w Siedlcach.

W i k a r i u s z e:

Ks. Harazin Karol, neopr., wikariuszem parafii Sadowne.

Ks. Grondzik Sylwester, wik. par. Mokobody, wikariuszem parafii Węgrów.

Ks. Bednarczyk Wojciech, neopr., wikariuszem parafii Mokobody.

Ks. Dadej Emil, po skończonym urlopie wikariuszem-prefektem parafii Sokołów Podl.

Ks. Iwańczuk Bernard, wik. par. Sobienie Jeziory, wikariuszem parafii Sterdź.

Ks. Seferyński Edward, wikar. parafii św. Stanisława w Siedlcach, wikariuszem parafii Sobienie - Jeziory.

Ks. dr Jurzysta Edward, wik. par. Kosów, wikariuszem parafii św. Stanisława w Siedlcach.

Ks. Wojdat Tadeusz, wik. par. Sobieszyn, wikariuszem parafii Kosów.

Ks. Frączek Roman, wik. parafii Łosice, wikariuszem parafii Garwolin.

Ks. Bujnik Henryk, wik. par. Podwyższenia św. Krzyża w Łukowie, wikariuszem parafii Łosice.

Ks. Kania Michał, wik. par. Swory, wikariuszem parafii Cerań.

Ks. mgr Guzewski Józef, po skończonym urlopie, wikariuszem parafii Rock.

Ks. Dzyr Stanisław, neopr., wikariuszem parafii Zbuczyn

Ks. mgr Hoffman Alfred — wikariuszem parafii katedralnej w Siedlcach.

Ks. Prejzner Wiktor — wikariuszem parafii św. Stanisława w Siedlcach.

Ks. Lech Edward, Zgrom. XX. Mar., wikariuszem parafii Skórzec.

Ks. Ślósarczyk Meliton, Zak. OO. Paulinów, wikariuszem parafii Leśna Podlaska.

Ks. Pośpiech Antoni, O. M. I., wikariuszem parafii Kodeń, na miejsce ks. Kania Jerzego O. M. I.

Ks. Przybyś Edward, wik. parafii Osieck, wikariuszem parafii Wohyń.

Ks. Kornas Stefan, wik. par. Wohyń, wikariuszem parafii Osieck.

Ks. Białecki Kazimierz, wik. par. Parczew, wikariuszem parafii Huszlew.

Ks. Ryciak Zygmunt, wik. par. Huszlew, wikariuszem parafii Żelechów.

Ks. Wyszyński Bronisław, wik. par. Żelechów, wikariuszem parafii Parczew.

133.

S u s p e n s a.

Przełożony Polskiej Prowincji Stow. Apostolstwa Katolickiego, pismem z 13 sierpnia 1958 r., zawiadomił Kurie Diecezjalną:

»Sacerdos Michael Muszyński, filius Joannis et Helenae Tomaszewska, die 8.IX. 1907 an. natus, sacerdotio initiatus 19.VII 1931, ex Societate Apostolatus Catholici dimissus, suspensioni subiacet ac proinde ad altare non est admittendus«.

134.

Prenumerowanie czasopism katolickich.

Zaleca się księżom prenumerowanie i czytanie ukazujących się czasopism katolickich. Na szczególną uwagę zasługują wydawnictwo »Homo Dei« — przegląd ascetyczno-duszpasterski, które powinno się znaleźć w bibliotece każdego kapłana i być unikliwie czytane.

W zeszycie 3-im, maj-czerwiec 1958 r., na podkreślenie zasługuje artykuł O. Romualda Kosteckiego OP - »Przyjaciel Chrystusa«. Wszystkie zresztą artykuły dają dużo pożytecznego materiału zarówno dla samego kapłana, jak i dla jego pracy duszpasterskiej.

135.

Kandydaci do Zgromadzenia Braci Albertynów.

Starszy Brat Zgromadzenia Braci Albertynów (Kraków, ul. Krakowska 43), celem pozyskania nowych kandydatów do nowicjatu Zgromadzenia, rozesłał w tych dniach do wszystkich Urzędów parafialnych ogłoszenie, z prośbą o umieszczenie tegoż na widocznym miejscu w kruście głównego wejścia do kościoła lub na tablicy ogłoszeń.

Polecamy Wielebnemu Duchowieństwu, aby zastosowało się do prośby Starszego Zgromadzenia i jednocześnie ogłoszenie to podało z ambon do wiadomości wiernym, ewentualnie odpowiednich kandydatów ze swych parafii skierowało do Zgromadzenia Braci Albertynów w Krakowie.

SIEDLCE, dnia 17 września 1958 r.

† Ignacy Świrski bp

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Wydawnictwa.

136.

Słownik grecko-polski

Państwowe Wydawnictwo Naukowe przystąpiło do wydania czterotomowego Słownika grecko-polskiego. Tom I ukaże się w końcu bieżącego lub na początku przyszłego roku. Każdy tom będzie obejmował około 50 arkuszy. Cena jednego tomu w oprawie około 120 zł.¹

Ze względu na konieczność ustalenia wysokości nakładu Słownika, należy już teraz kierować zamówienia pod adresem Warszawa, ul. Miodowa 10.

I37.

Druki kancelaryjne dla urzędów parafialnych.

W kancelarii Kurii Diecezjalnej można otrzymać, za zwrotem kosztów własnych, następujące druki i formularze:

1. Arkusze formularzy do ksiąg metryk kościelnych: ochrzczonych, zaślubionych i zmarłych.
2. Protokoły badania przedślubnego narzeczonych.
3. Protokoły przesłuchania świadków o stanie wolnym narzeczonych.
4. Protokoły wyrażenia zgody przez rodziców na małżeństwo niepełnoletnich.
5. Zawiadomienie o przyjęciu na zapowiedzi.
6. Zaświadczenie o ogłoszonych zapowiedziach.
7. Licentia assistendi matrimonio.
8. Wypisy skrócone z metryk kościelnych: chrztu, ślubu zgonu.
9. Blankiety do wydawania pełnych odpisów z metryk kościelnych.